

ΑΠΟΦΑΣΗ: 872 /2016

ΑΡ. ΕΚΘΕΣΗΣ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ ΑΙΤΗΣΕΩΣ: 1792/2015
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΑΤΡΩΝ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από το δικαστή Μηνά Γ. Τζωρακάκη, Πρόεδρο Πρωτοδικών, ο οποίος ορίστηκε κατόπιν κληρώσεως σύμφωνα με το ν. 3327/2005.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στην Πάτρα, στις 23 Νοεμβρίου 2016, χωρίς τη σύμπραξη γραμματέα για να δικάσει την επόμενη υπόθεση, μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την επωνυμία «ΓΕΑ – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ – ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» με το διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στο Δήμο Φιλοθέης – Ψυχικού, νόμιμα εκπροσωπούμενης, που παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της Εμμανουήλ Γεωργακάκη (ΔΣ Αθηνών).

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1)

κατοίκου στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει η καφετέρια με το διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην οδός

2) Ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία

και το διακριτικό τίτλο στη θέση της οποίας υπεισήλθε ως καθολική διάδοχος η ιδιωτική κεφαλαιουχική εταιρεία με την επωνυμία

ήδη τελούσα σε εκκαθάριση, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το εστιατόριο με το διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην

οδός 3) , κατοίκου ,

στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το εστιατόριο με το διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην οδός και 4)

κατοίκου στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει η καφετέρια με το διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην

οδός εκ των οποίων η τρίτη και ο τέταρτος απουσίαζαν και δεν παραστάθηκαν, ενώ ο πρώτος παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου του Θεοφάνη Παπαναγιωτάκη και η δεύτερη διά της πληρεξουσίας δικηγόρου της Μαρίας Τσούνα.

Η ΑΙΤΟΥΣΑ άσκησε εναντίον των καθ' ών την από 17.12.2015 (αρ. εκθ. κατ. 1792/2015) αίτηση, που απευθύνεται ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου και ζήτησε όσα αναφέρονται σε αυτήν, για την οποία ορίστηκε δικάσιμος προς συζήτηση η 9.3.2016 και κατόπιν διαδοχικών αναβολών αυτή που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας αποφάσεως.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υποθέσεως μετά την εκφώνησή της από τη σειρά που ήταν γραμμένη στο έκθεμα οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώθηκε και οι

πληρεξούσιοι δικηγόροι όσων παρίστανται από αυτούς αφού ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τα άρθρα 294 εδ. α', 295 παρ. 1 και 297 ΚΠολΔ παραιτηθεί από το δικόγραφο της αγωγής χωρίς τη συναίνεση αυτός προχωρήσει στην προφορική συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης αυτή γίνεται ή με δήλωση που καταχωρίζεται στα πρακτικά ή με δικόγραφο που επιδίδεται στον αντίδικο του παραιτουμένου και έχει ως αποτέλεσμα ότι η αγωγή θεωρείται πως δεν ασκήθηκε. Τα άρθρα 294 επ. ΚΠολΔ εφαρμόζονται αναλογικά και στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθώς δεν υπάρχει ειδική διάταξη που να ρυθμίζει αλλιώς το θέμα αυτό (Β. Βαθρακοκοίλη, ΚΠολΔ, άρθρο 294, σελ. 343, σημ. 27 με παραπομπή σε σχετική νομολογία). Στην προκειμένη περίπτωση η αιτούσα με δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της, που έγινε στο ακροατήριο πριν από τη συζήτηση της υπό κρίση αίτησης παραιτήθηκε από το δικόγραφο αυτής ως προς την τρίτη και τέταρτο των καθ'ών. Η παραίτηση αυτή έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου (άρθρα 294 εδ. α' και 297 ΚΠολΔ), σύμφωνα με τα εκτεθέντα στην πιο πάνω νομική σκέψη και συνεπώς ως προς αυτούς η δίκη καταργείται (άρθρα 295 παρ. 1 α ΚΠολΔ) καθώς πρόκειται περί υποθέσεως ασφαλιστικών μέτρων και δεν ισχύει τεκμήριο περί ομολογίας της αιτήσεως (επιχείρημα από το άρθρο 699 ΚΠολΔ βλ. και Π. Τζίφρα «Ασφαλιστικά μέτρα», έκδοση Γ, σελ. 43).

Με την υπό κρίση αίτηση, όπως αυτή εκτιμάται, η αιτούσα εκθέτει ότι αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, που συνεστήθη νόμιμα από τους αναφερόμενους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, που λειτουργούν με την έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, οι οποίοι (οργανισμοί) αντιπροσωπεύουν τους ενδεικτικά αναφερόμενους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή ήχου, ερμηνευτές καλλιτέχνες (τραγουδιστές) και εκτελεστές καλλιτέχνες (μουσικούς), με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στις παραγράφους 1, 2 και 3 του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής. Ότι οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης - μέλη της, της ανέθεσαν κατά αποκλειστικότητα την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής αυτής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυσή της, αρκεί να μην ήταν επίδικη. Ότι αυτή (αιτούσα) ως ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που η λειτουργία της έχει εγκριθεί σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 2121/1993 με την ειδικότερα αναφερόμενη απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλα ανεξαιρέτως τα έργα όλων ανεξαιρέτως των δικαιούχων, ημεδαπών και αλλοδαπών,

με τους οποίους οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης - μέλη της έχουν συνάψει τις ενδεικτικά αναφερόμενες συμβάσεις αμοιβαιότητας, ενημέρωσε τον πρώτο και δεύτερη των καθ' ών, που διατηρούν επιχείρηση καφετέριας και εστιατορίου αντίστοιχα στην και χρησιμοποιούν υλικούς φορείς ήχου, με ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο σε καθημερινή βάση όλες τις ώρες καθόλη τη διάρκεια του έτους λειτουργίας τους, για την ψυχαγωγία των πελατών τους, χρήση η οποία είναι απαραίτητη και αποτελεί ένα βασικό παράγοντα προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας τους, πλην όμως, αυτοί αρνούνται να συμπράξουν στον καθορισμό και στην καταβολή της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων - μελών της (αιτούσας), η οποία, σύμφωνα με το νομίμως δημοσιευμένο αμοιβολόγιο, το οποίο, από κοινού συμφώνησαν και συνέταξαν οι τρεις ως άνω οργανισμοί - μέλη της και γνωστοποίησαν στο κοινό μέσω της δημοσίευσής του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες να ανέρχεται στα αναφερόμενα ποσά ετησίως για έκαστη επιχείρηση. Επικαλούμενη δε η αιτούσα κατεπείγουσα περίπτωση, συνιστάμενη στον κίνδυνο της καθυστέρησης ή ματαίωσης είσπραξης επί σειρά ετών των απαιτήσεων των δικαιούχων καλλιτεχνών και παραγωγών και στη συνεχώς αυξανόμενη οικονομική τους ζημία, ζητεί: 1) Να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησαν οι άνω καθ' ών μεταδίδοντας ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στα καταστήματά τους σε καθημερινή βάση βάσει του προτεινομένου αμοιβολογίου τους, σε σχέση με την επιφάνεια των καταστημάτων τους και τον προαναφερόμενο χρόνο λειτουργίας για τα έτη 2010-2014 ο πρώτος στο ποσό των 200 ευρώ και για τα έτη 2011 - 2014 η δεύτερη στο ποσό των 150 ευρώ ετησίως πλέον ΦΠΑ, ήτοι συνολικά στο ποσό των 1.000 ευρώ και 600 ευρώ αντίστοιχα πλέον ΦΠΑ, 2) να υποχρεωθούν οι καθ' ών να της προσκομίσουν καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν τις επίδικες χρονικές περιόδους, προκειμένου να προβεί στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους, 3) να υποχρεωθούν οι καθ' ών να της καταβάλουν προσωρινά το ήμισυ των ως άνω αιτουμένων και οφειλομένων ποσών, νομιμοτόκως από τότε που κάθε επιμέρους κονδύλιο κατέστη απαιτητό και να καταδικασθούν αυτοί στη δικαστική της δαπάνη. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η ένδικη αίτηση αρμοδίως φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρο 686 επ. του ΚΠολΔ, 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, είναι αρκούντως ορισμένη περιέχουσα όλα τα στοιχεία για την κατά νόμο θεμελίωσή της, απορριπτομένου του σχετικού ισχυρισμού των καθ' ών και είναι νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3, 47, 49, 54, 55, 56, 58 και 67 του Ν. 2121/1993, 2, 3, 4, 5, 7 και 12 του Ν. 2054/1992, 74, 728 παρ. 1ξ', 729 παρ. 2, 731, 732, 946 και 176 του ΚΠολΔ, πλην του αιτήματος αυτής περί τοκοδοσίας για κάθε επιμέρους κονδύλιο, το οποίο πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, καθώς επί της διαπλαστικής αγωγής για τον οριστικό καθορισμό της οφειλόμενης από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου εύλογης αμοιβής στους προαναφερόμενους δικαιούχους του σχετικού συγγενικού δι-

καιώματος, πριν να προσδιορισθεί με την αντίστοιχη διαπλαστική δικαστική απόφαση η οριστική αυτή αμοιβή, ο οφειλέτης - χρήστης των ως άνω υλικών φορέων, που διαφωνεί με το προτεινόμενο από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, μέσω του συνταχθέντος από αυτούς σχετικού αμοιβολογίου, ποσό της εν λόγω αμοιβής, δεν γνωρίζει το ακριβές ύψος στο οποίο θα καθορισθεί κατά τρόπο οριστικό αυτή από το δικαστήριο, αφού πριν από τον οριστικό δικαστικό προσδιορισμό του το ύψος της είναι αόριστο, αβέβαιο και ανεκκαθάριστο. Συνεπώς, το χρέος της εύλογης αμοιβής, το οριστικό μέγεθος της οποίας προσδιορίζει το καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο δικαστήριο, δικάζοντας κατά την τακτική διαδικασία, καθίσταται ορισμένο και απαιτητό από την τελεσίδικία της διαπλαστικής απόφασης που το προσδιορίζει και από την επίδοση της τελεσίδικης αυτής απόφασης και όχι από προγενέστερο χρονικό σημείο και έτσι μόνο έκτοτε ο χρήστης των ως άνω υλικών φορέων οφείλει τόκους υπερημερίας ή ανάλογα δικονομικούς τόκους επί του ποσού της προσδιορισθείσας οριστικά εύλογης αμοιβής των δικαιούχων του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, έστω και αν με την αγωγή περί του οριστικού καθορισμού της αμοιβής αυτής ενώνεται και καταψηφιστική αγωγή, με την οποία ζητείται και η καταδίκη του χρήστη στην καταβολή τόκων επί του ποσού της επίμαχης αμοιβής από την επίδοση της αγωγής αυτής ή προγενέστερο χρονικό σημείο (βλ. Μιχαήλ - Θεόδωρου Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», Β' έκδοση, αριθ. 742, σελ. 375, Διονυσίας Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα», Β' έκδοση, αριθ. 213, σελ. 279). Και ναι μεν, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 2 του Ν. 2121/ 1993, ο χρήστης πρέπει να πράξει όσα η διάταξη αυτή, κατά τα προαναφερθέντα, επιτάσσει «πριν από οποιαδήποτε χρήση», πλην όμως πέρα από το γεγονός ότι η καθοδηγητικού περιεχομένου αυτή διάταξη δεν έχει εφαρμογή σε κάθε περίπτωση, αλλά μόνο στις περιπτώσεις που ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης προβαίνει σε αδικαιολόγητες και δυσμενείς διακρίσεις σε βάρος ενός συγκεκριμένου χρήστη (βλ. Μιχαήλ - Θεόδωρου Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», Β' έκδοση, αριθ. 741, σελ. 375), η έννοια της εν λόγω διάταξης είναι ότι οποιαδήποτε χρήση, πριν καταρτισθεί η σχετική σύμβαση ή έστω πληρωθεί η αμοιβή, είναι παράνομη, συνεπαγόμενη ποινικές ή άλλες αστικές συνέπειες και δεν έχει αυτή την έννοια όχι η - οπωσδήποτε παράνομη - πρόωρη χρήση εμποδίζει το χρήστη να ασκήσει το δικαίωμα του να προσφύγει στο αρμόδιο δικαστήριο για τον προσωρινό ή οριστικό προσδιορισμό της ανάλογης αμοιβής, γεγονός που με τη σειρά του δεν μπορεί να οδηγήσει στο συμπέρασμα όχι το χρέος του χρήστη για καταβολή της οφειλόμενης από αυτόν εύλογης αμοιβής καθίσταται ορισμένο, βέβαιο και εκκαθαρισμένο από χρονικό σημείο προγενέστερο της προς αυτόν επίδοσης της τελεσίδικης απόφασης για τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής και ότι επομένως ο τελευταίος οφείλει τόκους υπερημερίας ή δικονομικούς τόκους από το προγενέστερο αυτό χρονικό σημείο (ΕφΘεσ 1810/2012 Αρμ. 2013.1660, που επιδίκασε τόκους από την επίδοση της τελεσίδικης απόφασης). Σημειωτέον ότι το παρόν δικαστήριο δικάζει μεν με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, η

παρούσα, όμως, υπόθεση δεν αφορά ασφαλιστικό μέτρο, κατά την έννοια των άρθρων 682 επ. ΚΠολΔ, τέτοιο δηλαδή που σκοπεύει στην εξασφάλιση ή διατήρηση δικαιώματος ή τη ρύθμιση καταστάσεως, αλλά μέτρο που σκοπεύει την ταχεία και προσωρινή επίλυση της διαφοράς (ΕφΘεσ 259/2010 αδημ, ΕφΑθ 3058/2005 ΔΕΕ 2005.1179) και συνεπώς για τον προσωρινό προσδιορισμό και επιδίκαση εύλογης αμοιβής αφ' ενός μεν δεν απαιτείται η αναφορά και συνδρομή επικείμενου κινδύνου, που εν προκειμένω αναφέρεται, αφ' ετέρου δε η επιδίκαση αυτή, εφόσον δεν υπερβαίνει το μισό της πιθανολογούμενης απαίτησης, όπως αιτείται η αιτούσα, δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 692 παρ. 4, που απαγορεύει την ικανοποίηση του ασφαλιστέου δικαιώματος, αφού αυτή (ικανοποίηση) προβλέπεται από τον ίδιο το νόμο (49 παρ. 1 Ν. 2121/1993 και 728 παρ. 1ζ ΚΠολΔ) και ως εκ τούτου οι περί του αντιθέτου σχετικοί ισχυρισμοί πρέπει να απορριφθούν ως μη νόμιμοι. Μετά από αυτά, η αίτηση, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Από την εκτίμηση των ένορκων καταθέσεων της μάρτυρα της αιτούσας

και του μάρτυρα του πρώτου καθ'ού

, που

εξετάστηκαν στο ακροατήριο του δικαστηρίου (η δεύτερη καθ'ής δεν επιμελήθηκε την εξέταση μάρτυρα) και όλων των εγγράφων που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι πιθανολογούνται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η αιτούσα αποτελεί αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, η οποία συστάθηκε με το από 28.9.2011 καταστατικό, το οποίο έχει καταχωρισθεί νόμιμα στα βιβλία εταιρειών του Πρωτοδικείου Αθηνών με γενικό αριθμό 15616/ 6.10.2011, σύμφωνα με τις §§ 6 και 7 του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993, όπως αυτές προστέθηκαν με το άρθρο 46§1 του Ν. 3905/2010, αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που συνεστήθη νόμιμα από τους τρεις κατωτέρω αναφερόμενους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού και συγκεκριμένα από: Α) Τον λειτουργούντα με την αρ. πρωτ. 9528/ 22.2.1995 απόφαση (έγκριση) του Υπουργού Πολιτισμού, υπό τη μορφή μη κερδοσκοπικής αστικής εταιρείας, εδρεύοντα στο Δήμο Φιλοθέης - Ψυχικού Αττικής, με την επωνυμία «GRAMMO - Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και Προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας» και το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που συνέστησαν νόμιμα οι ενδεικτικά αναφερόμενες στην ένδικη αίτηση εταιρείες παραγωγής υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, δίσκων, κασετών, CD, βιντεοκλίπ - οπτικοποιημένων μουσικών έργων που έχουν εγγράφει επί υλικών φορέων ήχου και εικόνας (δισκογραφικές εταιρίες), το καταστατικό του οποίου έχει δημοσιευθεί νόμιμα στα βιβλία εταιρειών του Πρωτοδικείου Αθηνών με αρ. 13252/27.7.1994, Β) τον λειτουργούντα με την αρ. πρωτ. 11089/5.12.1997 απόφαση (έγκριση) του Υπουργού Πολιτισμού, υπό τη μορφή αστικού, μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης, εδρεύοντα στο Δήμο Φιλοθέης - Ψυχικού Αττικής, Οργανισμό, με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων

τραγουδιστών - ερμηνευτών» και το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», τον οποίο έχουν συστήσει οι ενδεικτικά αναφερόμενοι στην ένδικη αίτηση Έλληνες τραγουδιστές και έχει εγκριθεί το καταστατικό του με την αρ. 4/23.3.1997 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών και έχει καταχωρισθεί στο οικείο μητρώο Συνεταιρισμών και Γ) τον λειτουργούντα με την αρ. πρωτ. 11083/5.12. 1997 απόφαση (έγκριση) του Υπουργού Πολιτισμού, υπό τη μορφή αστικού, μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης, εδρεύοντα στην Αθήνα, Οργανισμό, με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων Ελλήνων μουσικών ΣυνΠε» και το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», τον οποίο έχουν συστήσει οι ενδεικτικά αναφερόμενοι στην ένδικη αίτηση έλληνες μουσικοί και έχει εγκριθεί το καταστατικό του με την αρ. 206/1994 απόφαση του Ειρηνοδικείου Χαλανδρίου και έχει καταχωρισθεί στο οικείο μητρώο Συνεταιρισμών. Η αιτούσα συνεστήθη από τους ως άνω Οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στις παραγράφους 1, 2 και 3 του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής. Οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης - μέλη της αιτούσας, ανέθεσαν στην τελευταία κατά αποκλειστικότητα την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής αυτής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυσή της, αρκεί να μην ήταν επίδικη. Τις ανωτέρω δε εξουσίες ασκεί στο δικό της όνομα, καθόσον οι αντίστοιχες εξουσίες των τριών ως άνω οργανισμών συλλογικής διαχείρισης - μελών της ανεστάλησαν καθόλο το χρονικό διάστημα της τριετούς λειτουργίας αυτής και η μόνη εξουσία που διατηρούν οι ανωτέρω οργανισμοί - μέλη είναι να διανέμουν στα μέλη τους - δικαιούχους (παραγωγούς, τραγουδιστές, μουσικούς) την εισπραττόμενη από την αιτούσα εύλογη και ενιαία αμοιβή, την οποία αυτή τους αποδίδει. Από τα ανωτέρω πιθανολογείται ότι η αιτούσα είναι ο μόνος και αντιπροσωπευτικός στην ελληνική επικράτεια ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων ο οποίος κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του, εκπροσωπώντας τους ανωτέρω οργανισμούς - μέλη του, δικαιούται και υποχρεούται να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει από τους χρήστες τη σχετική εκ του άρθρου 49§1 Ν. 2121/1993 εύλογη και ενιαία αμοιβή, που απορρέει από τη μετάδοση οποιουδήποτε υλικού φορέα ήχου στην ελληνική επικράτεια και μάλιστα, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυσή της αρκεί να μην ήταν επίδικη. Τεκμαίρεται επίσης ότι η αιτούσα, νομιμοποιείται να αξιώνει ενεργητικά στο δικό της όνομα, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς, την προβλεπόμενη από το άρθρο 49§1 του ίδιου ως άνω νόμου, ενιαία και εύλογη αμοιβή από τους, χωρίς την προηγούμενη καταβολή της αμοιβής αυτής, χρήστες υλικών φορέων ήχου, στους οποίους (υλικούς φορείς) είναι εγγεγραμμένη η από τα μέλη των οργανισμών εταίρων της εκτέλεση ή και ερμηνεία μουσικών έρ-

γων και οι οποίοι (υλικοί φορείς) παρήχθησαν και τέθηκαν σε κυκλοφορία από παραγωγούς, μέλη του πρώτου εκ των ανωτέρω οργανισμών μελών της, όχι μόνο για τις σχετικές αξιώσεις που γεννήθηκαν κατά το χρόνο λειτουργίας της αλλά και όσες - μη επίδικες - γεννήθηκαν προ της ίδρυσής της τόσο των ημεδαπών, όσο και των αλλοδαπών δικαιούχων, αφού τεκμαίρεται όχι εκπροσωπεί όλα ανεξαιρέτως τα έργα όλων ανεξαιρέτως των δικαιούχων, ημεδαπών και αλλοδαπών, με τους οποίους οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης - μέλη της, ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των παραπάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων τούτων, έχουν συνάψει με αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς SWISS PERFORM - Ελβετία, GVL - Γερμανία, SPEDI - DAM & ADAMI - Γαλλία, AIE & AISC - Ισπανία, SAMI - Σουηδία, CREDIDAM - Ρουμανία, EPI - Ουγγαρία, AGA - Λιθουανία, GRAMEX - Δανία, NORMA - Ολλανδία, MIROCAM & URADEX - Βέλγιο, STOART - Πολωνία, ROYPI & R.P.A. - Ρωσία, IMAIE & SCF - Ιταλία, BECS - Μεγάλη Βρετανία, GDA - Πορτογαλία, RAL - Βρετανών & Αμερικανών Καλλιτεχνών, LSG - Αυστρίας, R.A.A.P. - Ιρλανδίας, EEL - Εσθονίας, OBERIH - Ουκρανίας, HUZIC - Κροατίας, INTERGRAM - Τσεχίας) συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πέραν όμως, από τις ως άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, η αιτούσα νομιμοποιείται να προβαίνει στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφήματων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν. 2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού δικαίου και η οποία: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους ίων δικαιωμάτων αυτών (άρθρα 2, 4 και 5§1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφήματων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (άρθρο 5§2 του Ν. 2054/ 1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προ-

στασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά ανεπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας. Οι προαναφερόμενοι δε οργανισμοί - μέλη της απούσας λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν από κοινού και κατήρτισαν κατάλογο με τις αμοιβές των ανωτέρω δικαιούχων, που απαιτούν από τους χρήστες των δημιουργιών αυτών (αμοιβολόγιο), ανάλογα με την έκταση της χρήσης, το οποίο (αμοιβολόγιο) σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 55§3 του Ν. 2121/1993 γνωστοποιήθηκε στο κοινό με τη δημοσίευση του σε τρεις εφημερίδες, η πρώτη εκ των οποίων είναι οικονομική, ήτοι στις εφημερίδες «ΑΓΟΡΑ» 29/5/2015, «ΑΥΓΗ» 6/5/2015 και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» 6/5/2015, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη, όπως είναι οι καφετέριες, καφέ-μπαρ, μπαρ, μπυραρίες, μουσικές ταβέρνες κλπ, με διάρκεια λειτουργίας από 8 έως 12 μήνες, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος και τη χρήση της μουσικής. Περαιτέρω πιθανολογείται ότι μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου περιλαμβάνονται οι πρώτος και δεύτερης των καθ' όν.

Ειδικότερα: Α) ο καθ' ού διατηρούσε επιχείρηση καφε-
τέριας στο επί της οδού κατάστημα επιφάνειας
200 τμ περίπου, η οποία λειτουργούσε κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.2010 έως 9.11.2011, οπότε μετέφερε την άνω δραστηριότητα στο επί της οδού

κατάστημα χωρίς ωστόσο να λειτουργήσει έκτοτε σε αυτό την άνω επιχείρηση. Κατά το προαναφερόμενο χρονικό διάστημα στην επιχείρηση αυτή υπήρχε εγκατεστημένη μόνιμη ηχητική εγκατάσταση, χρησιμοποιείται δε μουσική κατά την παροχή των υπηρεσιών της στους πελάτες της, οι οποίες συνίστανται στην προσφορά καφέ και συναφών ειδών αλλά και αλκοολούχων ποτών από το πρωί έως νωρίς το βράδυ. Συνεπώς, ο εν λόγω καθ' ού προέβαινε σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, τα οποία αναφέρονται στην αίτηση και στα οποία συμμετείχαν δικαιούχοι - μέλη των τριών Οργανισμών - μελών της αιτούσας, μέσω ηχοσυστήματος με ηχεία, με συνέπεια να δημιουργείται υποχρέωση αυτού να καταβάλει σε αυτήν ως ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και είσπραξης του συγγενικού δικαιώματος των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών - εκτελεστών καλλιτεχνών, την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 49§1 του Ν. 2121/1993 ενι-

αία και εύλογη αμοιβή. Περαιτέρω, πιθανολογείται ότι ο εν λόγω καθ'ού με τη χρήση του ενδεικτικά αναφερόμενου στην αίτηση ελληνικού και αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου (μουσική και τραγούδια) ψυχαγωγούσε την πελατεία του καταστήματος και η χρήση αυτή κατά το άνω χρονικό διάστημα των ετών 2010 και 2011 ήταν απλώς χρήσιμη. Συνεπώς, εφόσον προέβαινε σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, στα οποία συμμετέχουν οι ως άνω ημεδαποί και αλλοδαποί δικαιούχοι το δικαίωμα εύλογης αμοιβής των οποίων διαχειρίζεται η αιτούσα όχι μόνο βάσει των συμβάσεων αμοιβαιότητας αλλά κυρίως βάσει της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης και της αρχής της εξομοίωσης, δημιουργείται υποχρέωσή του να καταβάλλει σε αυτήν ως ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και είσπραξης του συγγενικού δικαιώματος των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών -εκτελεστών καλλιτεχνών, την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 49§1 του Ν. 2121/1993 ενιαία και εύλογη αμοιβή, ενώ παρά τις οχλήσεις της αιτούσας για διαπραγμάτευση της καταβλητέας εύλογης αμοιβής των αντιπροσωπευομένων από αυτούς δικαιούχων, ο εν λόγω καθ'ού αδιαφόρησε και δεν κατέβαλε κάποιο ποσό. Συντρέχει, επομένως, νόμιμος λόγος για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής μόνον όμως για το άνω χρονικό διάστημα με βάση το δημοσιευθέν αμοιβολόγιο, η οποία πρέπει να καθοριστεί στο ποσό των 200 ευρώ ετησίως πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ και συνολικά στο ποσό των $[(200 \text{ ευρώ} \times 1 \text{ έτος}) + (200 \text{ ευρώ}/12 \times 10 \text{ μήνες}) + (200 \text{ ευρώ}/365 \times 9 \text{ ημέρες})] = 371,59 \text{ ευρώ πλέον Φ.Π.Α.}$. Ο ισχυρισμός του άνω καθ'ού ότι δεν έχει υποχρέωση καταβολής εύλογης αμοιβής, κατά τα ανωτέρω στην αιτούσα, καθώς κατά το άνω χρονικό διάστημα χρησιμοποιούσε μόνον το ρεπερτόριο του ελεύθερου ψηφιακού μουσικού ραδιοφώνου ccradio.ellak.gr της εταιρείας ελεύθερου λογισμικού/λογισμικού ανοικτού κώδικα, το οποίο δεν υπόκειται σε φορέα συλλογικής διαχείρισης, πρέπει να απορριφθεί, διότι α) η αιτούσα είναι ο μόνος και αντιπροσωπευτικός στην ελληνική επικράτεια ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων ο οποίος κατά τη διάρκεια της -κατά το καταστατικό του- λειτουργίας του, εκπροσωπώντας τους ανωτέρω οργανισμούς - μέλη του, δικαιούται και υποχρεούται να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει από τους χρήστες τη σχετική εκ του άρθρου 49§1 Ν. 2121/1993 εύλογη και ενιαία αμοιβή, που απορρέει από τη μετάδοση αποιουδήποτε υλικού φορέα ήχου στην ελληνική επικράτεια και μάλιστα, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυσή της αρκεί να μην ήταν επίδικη, β) το δικαίωμα εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993 είναι ανεκχώρητο και είναι δυνατή μόνο η ανάθεση της είσπραξης και της διαχείρισής του στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης κατά τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 58 του ανωτέρω νόμου (ΕφΘεσ 259/2010 Αρμ. 2011. 414), ενώ από κανένα στοιχείο δεν πιθανολογήθηκε ότι η ανωτέρω εταιρεία αποτελεί οργανισμό συλλογικής διαχείρισης πνευματικών και συλλογικών δικαιωμάτων, γ) δεν προσκομίσθηκε από τον εν λόγω καθ'ού ούτε η σύμβαση που συνήψε με την ανωτέρω

εταιρεία, ούτε το καταστατικό αυτής, ούτως ώστε να διαπιστωθεί ποια είναι τα τραγούδια που, κατά τους ισχυρισμούς του, δεν έχουν παραχωρηθεί σε οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, μεταξύ των οποίων και τα αναφερόμενα από τον ίδιο, και ακολούθως, να διαπιστωθεί αν αυτά συμπίπτουν με τα αναφερόμενα στην αίτηση έργα, δ) σε κάθε περίπτωση το γεγονός ότι ο καθ'ού έκανε χρήση μουσικής και τραγουδιών της άνω μουσικού ραδιοφώνου δεν συνεπάγεται άνευ ετέρου ότι κάνει αποκλειστικά χρήση μόνο αυτών και δεν έκανε χρήση και των τραγουδιών που προστατεύονται από την αιτούσα, καθώς δεν πιθανολογήθηκε το αντίθετο. Β) Η δεύτερη καθ'ής ομόρρυθμη εταιρεία με την επωνυμία

διατηρεί επιχείρηση εστιατορίου με το διακριτικό τίτλο

στο επί της οδού

κατάστημα επιφάνειας 60 τμ περίπου,

η οποία λειτουργούσε κατά τα έτη 2011, 2012, 2013 και 2014. Κατά το προαναφερόμενο χρονικό διάστημα στην επιχείρηση αυτή υπήρχε εγκατεστημένη μόνιμη ηχητική εγκατάσταση ακόμα και τζουκ μποξ, χρησιμοποιείται δε χαμηλή μουσική κατά την παροχή των υπηρεσιών της στους πελάτες της, οι οποίες συνίστανται στην προσφορά φαγητού καφέ και συναφών ειδών έως αργά το βράδυ. Συνεπώς, η εν λόγω καθ'ής, νόμιμα εκπροσωπούμενη, προέβαινε σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, τα οποία αναφέρονται στην αίτηση και στα οποία συμμετείχαν δικαιούχοι - μέλη των τριών Οργανισμών - μελών της αιτούσας, μέσω ηχοσυστήματος με ηχεία, με συνέπεια να δημιουργείται υποχρέωση αυτής να καταβάλει σε αυτήν ως ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και είσπραξης του συγγενικού δικαιώματος των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών - εκτελεστών καλλιτεχνών, την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 49§1 του Ν. 2121/1993 ενιαία και εύλογη αμοιβή. Περαιτέρω, πιθανολογείται ότι η εν λόγω καθ'ής με τη χρήση του ενδεικτικά αναφερόμενου στην αίτηση ελληνικού και αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου (μουσική και τραγούδια) ψυχαγωγούσε την πελατεία του καταστήματος και η χρήση αυτή κατά τα παραπάνω έτη ήταν απλώς χρήσιμη. Συνεπώς, εφόσον προέβαινε σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, στα οποία συμμετέχουν οι ως άνω ημεδαποί και αλλοδαποί δικαιούχοι το δικαίωμα εύλογης αμοιβής των οποίων διαχειρίζεται η αιτούσα όχι μόνο βάσει των συμβάσεων αμοιβαιότητας αλλά κυρίως βάσει της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης και της αρχής της εξομοίωσης, δημιουργείται υποχρέωσή του να καταβάλει σε αυτήν ως ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και είσπραξης του συγγενικού δικαιώματος των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών - εκτελεστών καλλιτεχνών, την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 49§1 του Ν. 2121/1993 ενιαία και εύλογη αμοιβή, ενώ παρά τις οχλήσεις της αιτούσας για διαπραγμάτευση της καταβλητέας εύλογης αμοιβής των αντιπροσωπευομένων από αυτούς δικαιούχων, η εν λόγω καθ'ής αδιαφόρησε και δεν κατέβαλε κάποιο ποσό. Συνιτρέχει, επομένως, νόμιμος λόγος για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής για τα άνω έτη με βάση το δημοσιευθέν αμοιβολόγιο, η οποία πρέπει να καθοριστεί στο ποσό των 150 ευρώ ετησίως πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ και συνολικά στο ποσό των (150 ευρώ X 4 έτη=) 600 ευρώ πλέον Φ.Π.Α.. Ο

ισχυρισμός της άνω καθ'ής ότι η εναντίον της αξίωση της αιτούσας ασκείται καταχρηστικά διότι α) δεν ακολούθησε τη νόμιμη διαδικασία παραλείποντας να καλέσει αυτήν σε διαπραγματεύσεις και συμβιβασμό και β) επιδιώκει την αναγνώριση και προσωρινή επιδίκαση ενός υψηλού ποσού, το οποίο αδυνατεί να καταβάλει λαμβάνοντας υπόψη ότι ήδη αυτή τελεί σε εκκαθάριση δεν είναι βάσιμος. Και αυτό διότι α) κατά μεν το πρώτο σκέλος της πιθανολογήθηκε ότι η αιτούσα κατά τα έτη 2014 και 2015 αναζήτησε επανειλημμένα μέσω των αρμοδίων υπαλλήλων της είτε τηλεφωνικά είτε με αυτοπρόσωπη παρουσία τους τον υπεύθυνο της επιχείρησης προς το σκοπό αυτό, δηλαδή προς ενημέρωση και διαπραγμάτευση σχετικά με τα δικαιώματά της, β) κατά δε το δεύτερο σκέλος της τα επικαλούμενα προς θεμελίωσή του περιστατικά και αληθινά να υποτεθούν δεν καθιστούν την αίτηση καταχρηστική υπό την έννοια της αντίθεσής της στα χρηστά ήθη καθώς επίσης τον κοινωνικό και οικονομικό σκοπό του δικαιώματος κατά το άρθρο 281 ΑΚ καθώς το ύψος του αναλογούντος ποσού δικαιωμάτων όπως προσδιορίστηκε βάσει του ισχύοντος αμοιβολογίου δεν κρίνεται υπέρογκο ούτε μπορεί να ληφθεί υπόψη ως κριτήριο για τον άνω καθορισμό του το γεγονός ότι η καθ'ής τελεί σε εκκαθάριση. Πιθανολογήθηκε περαιτέρω ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση μέρους του ως άνω προσδιορισθέντος ποσού της εύλογης αμοιβής, για την κάλυψη των βιοτικών αναγκών των δικαιούχων, πολλοί από τους οποίους αποβλέπουν στο μοναδικό αυτό έσοδο για τη συντήρησή τους και ενόψει του ότι οι καθ'ών έχουν ήδη αποκομίσει για τα ως άνω έτη οικονομικό όφελος από την εκμετάλλευση των έργων των μελών της αιτούσας, χωρίς να καταβάλουν οποιαδήποτε αμοιβή. Εν προκειμένω πρέπει να επισημανθεί ότι η επιδίκαση αυτή, η οποία δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 692§4 ΚΠολΔ, που απαγορεύει την ικανοποίηση του ασφαλιστέου δικαιώματος, αφού προβλέπεται από τον νόμο (άρθρα 728§1ζ ΚΠολΔ και 49§1 Ν. 2121/1993), προϋποθέτει, α) να συντρέχει επείγουσα περίπτωση, β) να μην υπερβαίνει το ήμισυ της πιθανολογούμενης απαιτήσεως, καθόσον δεν διαλαμβάνεται η περίπτωση αυτή στις εξαιρέσεις του άρθρου 729§2 ΚΠολΔ και συνεπώς, το Δικαστήριο δεν είναι υποχρεωμένο να επιδικάσει το ήμισυ της πιθανολογούμενης απαιτήσεως, αλλά να μην υπερβεί το όριο αυτό. Στην προκείμενη περίπτωση κρίνεται ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση ποσού 150 ευρώ σε βάρος του πρώτου καθ'ού και 200 ευρώ σε βάρος της δεύτερης καθ'ής, ενώ επίσης, πιθανολογείται ότι αναγκαίο στοιχείο για την περαιτέρω διανομή από την αιτούσα της εύλογης αυτής αμοιβής μεταξύ των δικαιούχων που εκπροσωπεί, είναι οι κατάλογοι με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησαν οι άνω καθ'ών κατά τα επίδικα χρονικά διαστήματα (άρθρο 56§4 του Ν. 2121/1993), οπότε πρέπει, λόγω κατεπείγοντος, να υποχρεωθούν οι τελευταίοι προς τούτο, όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, αφού θεωρηθεί η αίτηση μηδέποτε ασκηθείσα ως προς την τρίτη και τέταρτο των καθ'ών και κηρυχθεί η δίκη καταργημένη για αυτούς, πρέπει η ένδικη αίτηση, να γίνει δεκτή εν μέρει ως βάσιμη και κατ' ουσίαν ως προς τον πρώτο και δεύτερη των καθ'ών, όπως ειδικότε-

ρα ορίζεται στο διατακτικό, ενώ τα δικαστικά έξοδα της αιτούσας πρέπει να επιβληθούν σε βάρος αυτών λόγω της ήττας τους, κατά παραδοχή του σχετικού νόμιμου αιτήματος της τελευταίας (άρθρο 191§2 ΚΠολΔ), συμψηφιζομένων όμως κατά το άλλο μέρος λόγω δυσχέρειας στην ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό (άρθρα 176, 179 ΚΠολΔ και 84 παρ. 2 του Κώδικα Δικηγόρων).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ την αίτηση μηδέποτε ασκηθείσα ως προς την τρίτη και τέταρτο των καθ'ών και ΚΥΡΗΣΣΕΙ τη δίκη καταργημένη ως προς αυτούς.

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ κατ' αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ ΕΝ ΜΕΡΕΙ την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος τη εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησαν α) ο πρώτος καθ'ού Αριστοτέλης Σταματόγλου του Παναγιώτη μεταδίδοντας ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά του στην οδό ..... στην ..... σε καθημερινή βάση για το χρονικό διάστημα από 1.1.2010 έως 9.11.2011 στο συνολικό ποσό των 457,05 ευρώ (συμπεριλαμβανομένου και του ΦΠΑ εκ 23%) και β) η δεύτερη καθ'ής μεταδίδοντας ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά της στην οδό ..... σε καθημερινή βάση για τα έτη 2011, 2012, 2013 και 2014 στο συνολικό ποσό των 738 ευρώ (συμπεριλαμβανομένου και του ΦΠΑ εκ 23%)

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον πρώτον καθ'ού να καταβάλει προσωρινά στην αιτούσα το ποσό των 150 ευρώ και τη δεύτερη καθ'ής όπως νόμιμα εκπροσωπείται να καταβάλει προσωρινά στην αιτούσα το ποσό των 200 ευρώ.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τους άνω καθ'ών να παραδώσουν στην αιτούσα τους καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν κατά τα ως άνω επίδικα έτη - χρονικά διαστήματα αντίστοιχα. ΚΑΙ

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τους καθ'ών στα δικαστικά έξοδα της αιτούσας, τα οποία ορίζει στο ποσό των διακοσίων (200) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΗΚΕ και ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην ..... στις 6 Δεκεμβρίου 2016, απόντων των διαδίκων και της πληρεξουσίων δικηγόρων όσων παρίστανται από αυτούς με την παρουσία της Γραμματέως

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜ

Σ

